

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. No. 20.

Elleve Session.

23de Møde.

Tirsdagen den 24de Januar.

(Forsfat.)

Madvig: Med Hensyn til det sidste af de omhandlede Punkter er Udvalget enig. Med Hensyn til det andet Punkt, der angaaer 274 Rd. 54 $\frac{1}{2}$ f. og 1 Rd. 66 f., har Thinget ved Afstemning erklæret sig for Minoritetens Forslag. Det er altsaa kun Spørgsmaalet om Gageloven, der er Gjenstand for Discussion, og hertil har Mindretallet stillet det Forslag, at de opførte Poster skulle udgaae. Det ærede Mindretal brugte det Udtryk, at Ministeren havde handlet fuldkommen lovligt; det er naturligt ogsaa Fleertallets Mening; jeg seer ikke, hvorledes der kan være Uenighed derom; men Spørgsmaalet er, hvorledes man formelt skal tage denne Sag med Hensyn til den bestaaende Forskrift i Grundloven, at alle Udgifter skulle være bevilgede af Rigsdagen. Her foreligger ingen Bevilling; her foreligger en Forpligtelse for Staten og for Regjeringen til at præstere Noget; men ved Omstændighederne — derved, at denne Forpligtelse er stiftet ved Lov, der er sanctioneret efter Finantsloven for samme Aar — derved opstaaer det Tilfælde, at Staten faaer Forpligtelser, som Regjeringen maa opfylde, uden at der var nogen Bevilling, det kom ikke ind i Finantsloven. Det er nu det, som Fleertallet

har anseet for ikke formelt rigtigt og ved at opretholde Indstillingen — thi den er ikke gjort af Fleertallet, men af Statsrevisionen — tilfigtes der ikke Andet end at tilveiebringe den formelle Overensstemmelse med Grundlovens Forskrift, at der skal være en Bevilling, eller, hvis den savnes, skal Bevillingen gives i Form af en Billigelse af Rigsdagen efter Statsrevisionens Indstilling. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at derved ikke berøres et andet Spørgsmaal om, hvorvidt disse Love kunne forelægges i Landstinget eller kun kunne forelægges i Folkethinget. Jeg troer nemlig, at Gagelove, der allerede skulle gjælde for det næste Finantsaar, i Almindelighed ville kunne forelægges og bør forelægges, at det ifølge deraf fornødne Beløb kan optages i Finantsloven. Hvis dette ikke er skeet, kan man forelægge en Tillægsbevillingslov; men i ethvert Tilfælde kan man trostigt handle efter saadanne Love, der paalægge Staten Forpligtelser, idet dens Repræsentation, der har været enig med den anden Deel af Lovgivningsmagten om at stifte denne Forpligtelse, ikke vil nægte Sanction. Det Hele dreier sig om et formelt Spørgsmaal: om man kan undlade — hvilket vi ikke troe, at man bør undlade — at gjøre Indstilling om Udbetalinger, der med Nette ere præsterede og maatte præsteres, men hvortil den fornødne Bevilling savnes. Der kan ofte være Forpligtelser for Staten, som nødvendig maae opfyldes; men det er ikke forudsæet, — det kan enten have været umuligt at forudsæe det, eller det er af Skjodesløshed ikke blevet